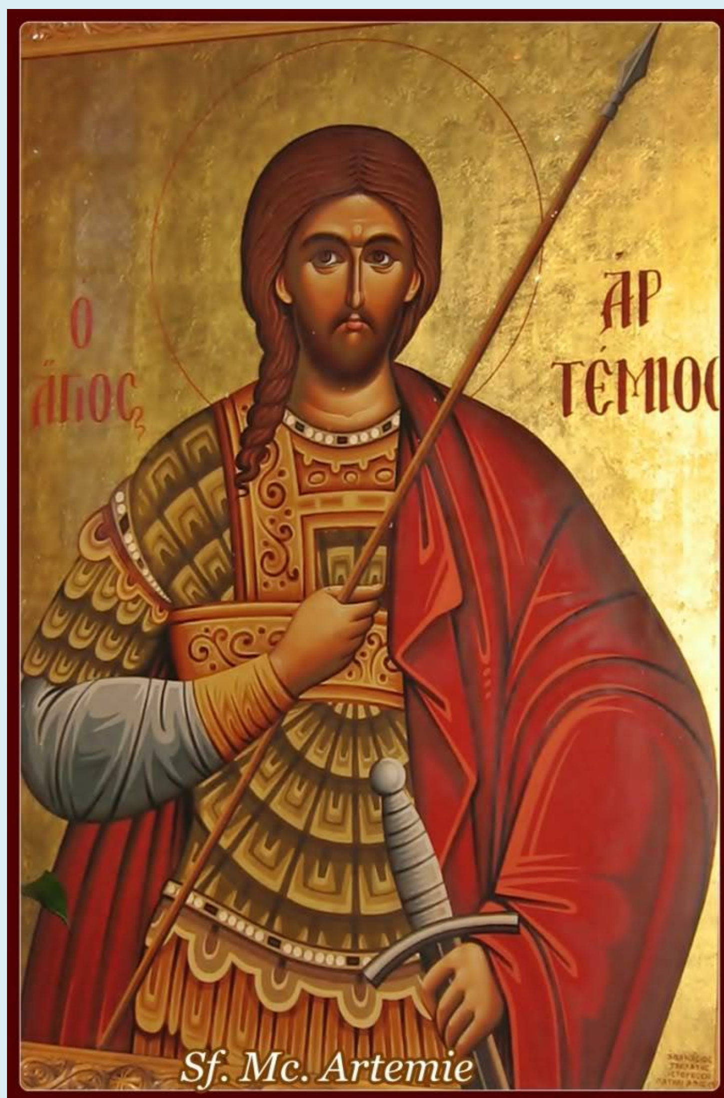
Acatistul Sfântului mare mucenic Artemie

(s.v. 20 octombrie / s.n. 2 noiembrie)

Sfântul mare mucenic Artemie (s.v. 20 octombrie / s.n. 2 noiembrie):

https://www.academia.edu/44396433/Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Artemie_20_octombrie_2_noiembrie_

https://archive.org/details/sfantul-mare-mucenic-artemie-20-octombri

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-artemie/239014001

***

Materiale despre Sfântul mare mucenic Artemie:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.muc.%20Artemie

https://archive.org/details/@steaemy?query=Artemie+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Artemie

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă

dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,

Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe tine, purtătorule de chinuri al lui Hristos, vrednicule de laudă, te lăudăm, cinstindu-ţi pătimirile, că ne izbăveşti pururea de primejdii, prin rugăciunile tale. Şi acum, te rugăm să îndepărtezi toată boala şi suferinţa de la noi, ca să-ţi strigăm ţie: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!***

Icosul 1

Dorind să lăudăm chinurile tale cele vitejeşti şi dumnezeieştile tale lupte, mucenice, îţi cerem să ne dăruieşti har, prin rugăciunile tale, pătimitorule Artemie, ca, bucurându-ne, să strigăm ţie cu veselie acestea:
Bucură-te, cel ce pe Hristos L-ai propovăduit Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, cel ce prin cuvânt şi faptă, dreapta credinţă ai apărat;
Bucură-te, împotrivitor al lui satana cel căzut;
Bucură-te, cel ce în lucrarea virtuţilor toată viaţa ţi-ai petrecut;
Bucură-te, cel ce ortodocşilor cârmuitori le eşti sprijinitor;
Bucură-te, luptător tare, al credinţei apărător;
Bucură-te, trimis împărătesc, al Egiptului duce;
Bucură-te, al sufletelor noastre strălucire dulce;
Bucură-te, cel ce ai biruit înălţările vrăjmaşilor;
Bucură-te, mare apărător al credincioşilor;
Bucură-te, cel prin care Biserica străluceşte;
Bucură-te, cel prin care lumea se veseleşte;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 2

Văzându-ţi vitejia şi cinstirea ta către Domnul, Sfinte Artemie, marele împărat Constantin în chip cuvenit te-a împodobit cu strălucită vrednicie, întru care slujind cu credinţă, strigai cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 2

Ai ajuns vestit pentru virtuţile tale înaintea popoarelor şi a împăraţilor de care, prin dumnezeiasca alegere fiind înălţat, ca o lumină în sfeştnic ai fost pus conducător oştirilor, Sfinte Artemie; pentru aceasta cu credinţă strigăm ţie:
Bucură-te, propovăduitor al Ortodoxiei;
Bucură-te, risipitor al idolatriei;
Bucură-te, cinste a dreptcredincioşilor;
Bucură-te, înţeleaptă căpetenie a ostaşilor;
Bucură-te, sfântă veselie pentru lumea creştină;

Bucură-te, cel ce ai văzut pe cer Crucea în lumină;
Bucură-te, cel ce vitejia lui Constantin ai înflăcărat-o;
Bucură-te, cel ce îndrăzneala lui Maxenţiu ai surpat-o;
Bucură-te, secure care tai reaua credinţă;
Bucură-te, credincios purtător de biruinţă;
Bucură-te, cel ce în suflet aveai râvnă dumnezeiască;
Bucură-te, cel ce vedeai harul lucrând în inimă împărătească;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 3
Puterea Celui Preaînalt ţi s-a dat, întru tot fericite, ca să biruieşti pe luptătorii potrivnici, pentru aceasta, împreună cu împăratul cel bine credincios, ai pus pe fugă pe Maxenţiu şi făcându-te biruitor, Sfinte Artemie, ai strigat lui Dumnezeu cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 3
Având în sufletul tău către Hristos fierbinte cinstire şi cuget către Dumnezeu gânditor, cârmuitor al Egiptului te-a rânduit înţeleptul Constantin pe tine, slăvite, iar noi te lăudăm ca pe unul ce eşti de Dumnezeu întărit şi strigăm:
Bucură-te, cel ce cu drepţii te-ai asemănat;
Bucură-te, al credinţei ostaş neînfricat;
Bucură-te, părtaş al harului în această vale a plângerii;
Bucură-te, cel de un obicei şi de o rânduială cu îngerii;
Bucură-te, întărire a împăraţilor bine credincioşi;
Bucură-te, slăvit biruitor împotriva celor necredincioşi;
Bucură-te, cel ce în războaie văzute şi nevăzute te-ai luptat cu vitejie;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat mare biruitor, priveghind cu trezvie;
Bucură-te, fiu al lui Dumnezeu după împărtăşire;
Bucură-te, Biserică a Lui, prin duhovnicească slujire;
Bucură-te, doritor al bunătăţilor cereşti în chip cuvios;
Bucură-te, împreună moştenitor cu Iisus Hristos;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 4
Înţelegând Sfânta Elena că tu, fericite Artemie ai râvnă dumnezeiască, te-a luat cu bunăvoinţă însoţitor spre aflarea Crucii; pentru aceasta, împlinindu-şi dorirea, strigă împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 4

De dragostea ta cea multă pentru cele dumnezeieşti a auzit Constantin împăratul, poruncindu-ţi ţie, Sfinte Artemie să aduci sfintele moaşte ale apostolilor în cetatea cea nouă împărătească; pentru aceasta, cântăm ţie cu bucurie:
Bucură-te, mare cinstitor al Sfinţilor;
Bucură-te, vrednic aflător al moaştelor;
Bucură-te, cel ce ai mutat trupuri apostoleşti;
Bucură-te, cel ce prin aceasta minunat te prea măreşti;
Bucură-te, cel ce prin viaţă cinstită ai păzit poruncile sfinte;
Bucură-te, cel ce te-ai apropiat de Domnul cu dragoste fierbinte;
Bucură-te, cel slăvit înaintea tuturor oamenilor;
Bucură-te, bună mireasmă şi veselie a îngerilor;
Bucură-te, cel prin care buna credinţă străluceşte;
Bucură-te, cel prin care reaua credinţă se risipeşte;
Bucură-te, laudă a drepţilor;
Bucură-te, podoabă a înţelepţilor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 5

Atrăgând asupra ta har şi întărire de la Dumnezeu, fericite, te-ai arătat biruitor întru toate asupra vrednicilor de ocară vrăjmaşi, văzuţi şi nevăzuţi; pentru aceasta, sfinte te-ai făcut tuturor vestit, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Te-au văzut fii Egiptului pe tine, cel împodobit cu cinstite fapte şi fierbinte râvnitor al credinţei, că eşti vrednic ocârmuitor şi după datorie, toţi de bucurie umplându-se, se sârguiau să te laude în cântări, strigând ţie:
Bucură-te, cel ce ai stat înaintea împăraţilor cu îndrăznire;
Bucură-te, întâistătător care ne păzeşti de orice asuprire;
Bucură-te, cel ce ai fost decât toţi ocârmuitorii mai presus;
Bucură-te, cel ce pentru sfat, la cuviosul Antonie te-ai dus;
Bucură-te, cel ce i-ai ascultat cu evlavie învăţăturile cele mântuitoare;
Bucură-te, cel prin care este ocrotită credinţa dreptslăvitoare;
Bucură-te, râvnitor şi apărător al adevărului;
Bucură-te, bine credincios ocârmuitor al poporului;
Bucură-te, cel ce ai înălţat fruntea celor iubitori de Hristos;
Bucură-te, conducător prea cinstit şi dreptcredincios;
Bucură-te, cel ce ai doborât trufia celui potrivnic lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel prin care este înfierată rătăcirea scornită de cel rău;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 6

Propovăduitor purtător de Duhul te-ai arătat înaintea tuturor, vestind pe Hristos cu îndrăzneală, Sfinte Artemie, înţelepte pătimitorule, dar tiranul Iulian, cel ce se lepădase de credinţă prin aceasta a rămas uimit, neştiind să strige: ***Aliluia!***

Icosul 6

Prin cuvintele tale cele de Dumnezeu insuflate, înţelepte, ai mustrat cu îndrăzneală pe cumplitul împărat Iulian care se lepădase de Hristos, şi care ca un om fără de minte, nesuferind, te-a pus la înfricoşătoare chinuri şi ţi-a tăiat capul; pentru care noi îţi strigăm:
Bucură-te, răbdător de chinuri neînfricat;
Bucură-te, purtător de biruinţă care ai răbdat;
Bucură-te, cel ce mai întâi, ai luminat pe mulţi prin cuvintele tale;
Bucură-te, cel ce ai slăvit apoi pe Dumnezeu prin pătimirile tale;
Bucură-te, cel ce ai smerit mândria demonilor căzuţi;
Bucură-te, cel ce mânia tiranului prin răbdare o înfrunţi;
Bucură-te, cel ce ai supus ceea ce este mai slab celui ce este mai mare;
Bucură-te, cel ce ai robit durerea trupească voinţei minţii stăpânitoare;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut slujitor al lui Dumnezeu şi al oamenilor Lui;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat ocrotitor al credincioşilor Egiptului;
Bucură-te, cel ce ai învăţat pe toţi să asculte glasul conştiinţei;
Bucură-te, frumuseţe a mucenicilor şi strălucire a credinţei;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 7

Urmând a ţi se tăia capul, mucenice Artemie, în chinuri fiind, te rugai lui Dumnezeu să stingă rătăcirea idolească; astfel roagă-te Lui şi acum, sfinte să stingă văpaia patimilor noastre, ca să strigăm cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 7

Se înspăimântează mintea şi limba oamenilor, mucenice, să spună mulţimea pătimirilor tale, că din pricina trândăviei noastre nicidecum nu suntem în stare a le povesti, dar, îndrăznind, biruitorule le amintim în scurte cuvinte, zicând:
Bucură-te, cel ce în temniţă ai fost aruncat;
Bucură-te, cel ce cu unghii de fier ai fost sfâşiat;
Bucură-te, cel ce ai fost bătut pe umeri cu vine de bou;
Bucură-te, cel împuns în coaste cu suliţe din nou;
Bucură-te, cel pus între două pietre grele;
Bucură-te, cel ce ai fost strâns între ele;
Bucură-te, cel ale cărui mădulare şi oase ţi s-au strivit;

Bucură-te, cel ce ai răbdat ca şi cum altul ar fi pătimit;
Bucură-te, cel ce ai fost lipsit de ochi şi de măruntaie;
Bucură-te, cel al cărui cap a poruncit tiranul să ţi se taie;
Bucură-te, cel ce te-ai înălţat de la pământ purtător de biruinţă;
Bucură-te, cel ce ai primit în cer cunună, după cuviinţă;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 8
Cu adevărat lucruri prea minunate ai săvârşit în viaţă şi după moarte, întru tot fericite, vindecând bolile cumplite ale celor ce cu credinţă aleargă la tine, pururea cinstite Artemie, şi strigă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8
Cu totul luminat prin pătimiri, întru tot fericite, ai stat înaintea lui Hristos, Răsplătitorul nevoinţelor, de care fiind încununat ca un nevoitor, pururea te bucuri împreună cu El, mare mucenice; pentru aceasta, noi cei credincioşi, cinstindu-te ca pe unul ce eşti de Dumnezeu proslăvit, îţi strigăm:
Bucură-te, al Raiului vrednic locuitor;
Bucură-te, vas ales al Duhului Mângâietor;
Bucură-te, cel ce în Împărăţia Cerurilor te-ai sălăşluit;
Bucură-te, al lui Hristos slăvit ostaş nebiruit;
Bucură-te, părtaş al Luminii celei neînserate;
Bucură-te, mare apărător al credinţei adevărate;
Bucură-te, cel ce în ceruri cu îngerii stai împreună;
Bucurate, prieten al drepţilor purtători de cunună;
Bucurate, cel ce ai fost aşezat în raclă cu evlavie mare;
Bucură-te, cel prea mărit prin minuni, viu fiind întru lucrare;
Bucură-te, mare mijlocitor pentru cei rugători;
Bucură-te, veşnic păzitor al celor nevoitori;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 9
Toată Ceata îngerească s-a mirat de marea ta răbdare, Sfinte Artemie, cum pământesc şi materialnic fiind, în privelişte ca un fără de trup te-ai luptat; pentru aceasta, te-au lăudat ca pe un mare mucenic, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9
Dumnezeiesc ritor te-ai făcut, râvnitor şi înfocat, pe Hristos cu îndrăzneală propovăduind, pentru care precum apostolul Pavel, lupta cea bună te-ai luptat, sfinte şi de El fiind încununat, auzi de la noi unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce ai pătimit pentru Hristos cu răbdare;
Bucură-te, cel ce ţi-ai săvârşit în chip vrednic buna alergare;
Bucură-te, cel ce ai suferit multe chinuri cumplite;
Bucură-te, cel ce ai primit de la Dumnezeu cununi neveştejite;
Bucură-te, cel ce pururea eşti împreună cu Hristos;
Bucură-te, cel ce vindeci pe orice om neputincios;
Bucură-te, cel ce păzeşti pe cinstitorii tăi nevătămaţi;
Bucură-te, cel ce eşti mângâiere celor bolnavi şi întristaţi;
Bucură-te, cel ce eşti doctor fără de plată pentru cei suferinzi;
Bucură-te, cel ce mână de ajutor celor în primejdii le întinzi;
Bucură-te, cel plin de bunătăţi şi frumuseţi nemuritoare;
Bucură-te, mijlocitor fierbinte al obştii dreptslăvitoare;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 10

Câştigând în inima ta puterea Sfintei Treimi, înţelepte Artemie, te-ai arătat luminat biruitor asupra patimilor şi asupra ispitelor acestei lumi, împotriva cărora întăreşte-ne, prin rugăciunile tale şi pe noi, care strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 10

Zid al dreptei credinţe şi dumnezeiască mângâiere ai fost credincioşilor, Sfinte Artemie, că Făcătorul a toate te-a arătat prea bun tămăduitor, primind pătimirile tale şi învăţând pe toţi să strige ţie:
Bucură-te, propovăduitor luminat al adevărului;
Bucură-te, mucenic strălucit al Mântuitorului;
Bucură-te, izvor nesfârşit de semne minunate;
Bucură-te, fântână de vindecări neîncetate;
Bucură-te, apărător al credinţei, de minuni făcător;
Bucură-te, doctor fără plată şi grabnic vindecător;
Bucură-te cel ce eşti sprijinitor al credincioşilor;
Bucură-te, cel ce eşti ajutător al neputincioşilor;
Bucură-te, cel ce ai primit darul de-a vindeca hernia în chip deosebit;
Bucură-te, cel ce orice boală şi suferinţă ai tămăduit;
Bucură-te, cel prin care se întăresc cei slăbiţi trupeşte;
Bucură-te, cel prin care sănătate ni se dăruieşte;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 11

Au lăudat Puterile cerurilor sfârşitul tău, văzându-te învingător şi purtător de biruinţă, şi luând al tău suflet l-au dus lui Hristos, veselindu-se cu care şi noi, Sfinte Artemie, împreună bucurându-ne, strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Cu mijlocirile tale luminează pe cei ce cu credinţă te cinstesc, Sfinte Artemie, purtătorule de chinuri al lui Hristos, şi roagă-te pururea către Dumnezeu să izbăvească pe toţi de orice răutate, ca după datorie, să-ţi strigăm ca unui mare ocrotitor:
Bucură-te, cel de o slavă cu Sfântul Gheorghe, marele mucenic;
Bucură-te, cel de o cinstire cu Sfântul Dimitrie din Tesalonic;
Bucură-te, luminător mult strălucitor al întregului pământ;
Bucură-te, laudă prea frumoasă a Noului Legământ;
Bucură-te, vedere prea fericită a Oştilor cereşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai înroşit veşmântul în sângiuiri muceniceşti;
Bucură-te, cel ce ai strălucit până la margini prin pătimire;
Bucură-te, laudă a mucenicilor şi a lor împodobire;
Bucură-te, nimicire a idolatriei însângerate;
Bucură-te, propovăduire a credinţei celei luminate;
Bucură-te, cel prin care se mijloceşte har;
Bucură-te, cel ce ne vindeci bolile în dar;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 12

Har a luat de la Dumnezeu, mucenice, a vindeca felurite boli şi a alina durerile celor ce vin la tine; pentru aceasta, fereşte-ne de boli şi de primejdii pe noi pe toţi, cei ce te cinstim cu credinţă, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântare aducându-ţi, te lăudăm fericite, ca pe un mucenic al lui Hristos purtător de cunună, că pe tine te-a proslăvit Dumnezeu în toată lumea cu minunile, prin care ne îndemni pe toţi să strigăm cu bucurie:
Bucură-te, al lui Dumnezeu conducător de oşti plin de măreţie;
Bucură-te, ocrotitor dumnezeiesc al bsericilor închinate ţie;
Bucură-te, binefăcător al nostru, de Dumnezeu dăruit;
Bucură-te, mijlocitor fierbinte către Ziditorul Cel slăvit;
Bucură-te, cel ce acoperi pe cei care pomenirea ta o săvârşesc;
Bucură-te, cel ce păzeşti pe cei care cu dragoste te cinstesc;
Bucură-te, cel ce ne vindeci de boli dureroase;
Bucură-te, cel ce ne scapi de încercări primejdioase;

Bucură-te, apărător al bisericii tale din Muntele Athonului;
Bucură-te, sprijinitor de obşte şi izbăvitor al poporului;
Bucură-te, cel ce eşti al nostru izbăvitor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 13 (de trei ori)
O, de trei ori mărite cu adevărat şi dumnezeiescule luptător, purtătorule de chinuri al lui Hristos, Sfinte Artemie, având îndrăznire către Dumnezeu, roagă-l neîncetat pentru noi, cei ce cu evlavie te lăudăm şi cu umilinţă, strigăm: ***Aliluia!***

Apoi se citesc iar:

Icosul 1
Dorind să lăudăm chinurile tale cele vitejeşti şi dumnezeieştile tale lupte, mucenice, îţi cerem să ne dăruieşti har, prin rugăciunile tale, pătimitorule Artemie, ca, bucurându-ne, să strigăm ţie cu veselie acestea:
Bucură-te, cel ce pe Hristos L-ai propovăduit Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, cel ce prin cuvânt şi faptă, dreapta credinţă ai apărat;
Bucură-te, împotrivitor al lui satana cel căzut;
Bucură-te, cel ce în lucrarea virtuţilor toată viaţa ţi-ai petrecut;
Bucură-te, cel ce ortodocşilor cârmuitori le eşti sprijinitor;
Bucură-te, luptător tare, al credinţei apărător;
Bucură-te, trimis împărătesc, al Egiptului duce;
Bucură-te, al sufletelor noastre strălucire dulce;
Bucură-te, cel ce ai biruit înălţările vrăjmaşilor;
Bucură-te, mare apărător al credincioşilor;
Bucură-te, cel prin care Biserica străluceşte;
Bucură-te, cel prin care lumea se veseleşte;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 1
Pe tine, purtătorule de chinuri al lui Hristos, vrednicule de laudă, te lăudăm, cinstindu-ţi pătimirile, că ne izbăveşti pururea de primejdii, prin rugăciunile tale. Şi acum, te rugăm să îndepărtezi toată boala şi suferinţa de la noi, ca să-ţi strigăm ţie:
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

După citirea Acatistului rostim rugăciunea: *Cuvinse-se, cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără*

*de asemănare, decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu-*Cuvântul *ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor nostri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului mucenic Artemie

Artemie, mucenicul lui Hristos, fiind de neam din Egipt, a fost ostaş pe vremea marelui împărat Constantin şi a lui Constanţie, fiul lui. Iar în vremea lui Iulian paravatul, Sfântul mucenic Artemie a pătimit pentru Hristos. Dar ca să înţe-legem mai bine viaţa şi pătimirea lui se cade mai întâi să ştim de ce neam era Iulian şi în ce chip a venit la împărăteasca dregătorie.

Când Diocleţian şi Maximilian Gherculie, împăraţii păgâni, şi-au lăsat împără-teştile lor coroane, sceptrele şi porfirele, aşa voind Dumnezeu - ca biserica Lui cea sfântă să primească uşurare într-o vreme de cumplită prigoană - au venit după dânşii alţi doi împăraţi: în părţile răsăritului după Diocleţian a venit Maximilian Galerie, iar la apus, după Maximilian Gherculie a venit Mexentie, fiul lui şi Constans Cloru în Britania.

Acest Constans a născut pe Constantin cel mare din Elena, şi pe alţi fii din Teo-dora, care era fiica femeii lui Maximilian Gherculie. Iar fiii cei născuţi din Teodora erau aceştia: cel dintâi era Constanţie, tatăl lui Gal şi Iulian. Şi murind Constans Cloru, a lăsat pe scaun pe fiul său Constantin, născut din Elena. Acesta s-a ridicat cu oştire împotriva lui Maxentie, fratele Teodorei, a doua femeie a tatălui său. Artemie era atunci voievod în oastea lui Constantin, prea viteaz în războaie.

Când s-a arătat lui Constantin cel mare semnul Sfintei Cruci pe cer, Artemie a văzut acel semn cu ochii săi şi s-a întărit cu credinţă în Domnul nostru Iisus Hristos şi cu puterea cea tare a Crucii biruia pe vrăjmaşi, războindu-se pentru împăratul Constantin. Apoi, murind marele Constantin în Nicomidia, pizmuit de fraţii săi, care în taină l-au otrăvit de moarte, şi a cărui moarte a fost vestită de o stea care se numeşte cometă, au rămas după dânsul trei fii, dintre care cel dintâi s-a numit Constantin, cel de-al doilea Constanţie, iar al treilea purta numele bunicului său Constans.

Deci, aceşti trei fii, fiind moştenitorii scaunului părintesc, au împărţit împărăţia în trei părţi; cel mai mare frate, Constantin, a luat Galia de sus şi ţinuturile care sunt după munţii Alpi şi ostroavele Britaniei, Germania, Spania, Anglia şi celelalte, iar cel mic, Constans, a luat Galia cea de jos, sau Italia; apoi cel mijlociu, Constanţie, la care era Sfântul Artemie, a luat părţile răsăritului, Constantinopolului şi Egiptului şi stăpânea până în Persida.

Nu după multă vreme a luat în stăpânire şi părţile fraţilor săi, căci cel mai mare frate, Constantin, a fost ucis în război, iar pe Constans, cel mai mic, l-a ucis Magnentie, voievodul oştilor lui, cu învrăjbitorii săi, pe când stăpânul lor era la vânătoare. Dar şi Magnentie, mai pe urmă, a fost ucis de Constanţie. Atunci stăpânea răsăritul şi apusul Constanţie, fratele cel mijlociu, în a cărui împărăţie s-a arătat în Ierusalim, pe cer, prea minunatul şi prea luminatul semn al Sfintei Cruci, care cu strălucirea sa covârşea lumina soarelui. Acest semn s-a arătat la praznicul a cincizeci de zile după Paşti, în ceasul al treilea din zi. Iar Crucea era întinsă de la locul căpăţânii până la muntele Eleonului, pentru care lucru Chiril, patriarhul Ierusalimului, a înştiinţat prin scrisoare de acest lucru pe împăratul Constanţie.

La începutul împărăţiei sale, Constantie a ucis pe vrăjmaşii tatălui său, a ucis pe Constanţie, tatăl lui Gal şi al lui Iulian, fratele marelui Constantin. A ucis şi pe celălalt frate al tatălui său, Navalian, şi pe Dalmaţian cel tânăr, frate, de asemenea, al marelui Constantin. Apoi, şezând ani îndelungaţi pe scaunul tatălui său şi văzând că nu are moştenitor după sine, căci nu avea fii şi nici nu rămăsese vreunul din fraţi, de aceea, s-a sfătuit ca să aibă ajutor şi părtaş la împărăţie pe cineva din rudeniile sale. Şi l-a chemat pe Gal, care atunci avea douăzeci şi cinci de ani, adică pe fratele cel bun al lui Iulian şi vărul său, care era fecior al fratelui său, şi pe acesta l-a rânduit ca să împărăţească cu sine. Iar pentru credinţă şi adeverire i-a dat lui de soţie pe sora sa Constanţia şi l-a trimis pe el în răsărit ca să-i apere împărăţia de perşi, pentru că era viteaz şi foarte norocos în războaie. Iar el s-a dus la război împotriva lui Magnentie şi a lui Veterian, pe care i-a şi biruit.

Atunci Iulian, zavistuind pe fratele său, Gal, pentru vrednicia împărătească, s-a apucat de farmece şi de toată învăţătura diavolească, pentru că se lepădase de Hristos în taină, şi jertfea zeilor. Însă îşi tăinuia călcarea sa de lege, temându-se de împăratul Constanţie şi de fratele său, Gal, ca ei să nu afle păgânitatea lui şi să fie pedepsit de dânşii. Şi se chema numai cu numele că este creştin, iar de fapt era al păgânilor, cărora se dăduse, ca prin ajutorul lor să poată ajunge împărat.

Gal, fratele lui, luând stăpânirea la Răsărit, s-a înălţat cu inima şi a poftit să se înalţe la treapta cea mai înaltă a împărăţiei. Şi acum nu se mai supunea făcă-torului său de bine, Constanţie, ci gândea rău despre dânsul. Pe oarecare din boierii care nu se învoiau cu dânsul, legându-i la nişte cai de picioare, a poruncit să-i târască şi aşa cumplit i-a pierdut pe ei.

Auzind acestea Constanţie, a trimis la dânsul pe prietenii lui cei credincioşi ca să-i ia împărăţia. Iar el, aflându-se la Istria, cetatea câmpului, l-au găsit acolo şi l-au ucis. Auzind Constanţie de moartea lui Gal, foarte mult l-a jelit, căci el nu poruncise să-l ucidă, ci numai să-i ia puterea împărătească. Apoi, chemând de la Ionia în Mediolan pe Iulian, fratele lui, care avea atunci douăzeci şi nouă de ani, l-a făcut părtaş împărăţiei sale în locul lui Gal, dându-i în căsătorie pe sora sa, Elena şi, încredinţându-i părţile apusului în paza lui, s-a întors singur la răsărit.

Auzind de la un episcop că trupurile apostolilor lui Hristos, Andrei şi Luca, sunt îngropate în Ahaia, al lui Andrei în Patara, iar al lui Luca în cetăţile Beoţiei, a chemat pe vrednicul de laudă Artemie şi l-a trimis să ia aceste sfinte moaşte şi să le aducă în Constantinopol. ***Ducându-se Artemie, după porunca împă-ratului, a adus cu mare cinste moaştele sfinţilor în împărătească cetate şi s-a învrednicit de la împărat de multe daruri, ca un vrednic, pentru că i-a luat lui stăpânirea Egiptului. El vieţuia cu plăcere de Dumnezeu, stăpânind părţile acelea şi întinzând cinstea şi slava numelui lui Hristos, încât pe mulţi idoli i-a surpat şi i-a sfărâmat.***

Însă nu după multă vreme, murind împăratul Constanţie, fiul marelui Con-stantin, a luat toată stăpânirea împărăţiei de la apus la răsărit Iulian paravatul, călcătorul de lege, care, după luarea împărăţiei, pe faţă s-a lepădat de Domnul nostru Iisus Hristos şi s-a închinat idolilor înaintea tuturor. Apoi a trimis prin toate părţile stăpânirii sale, ale răsăritului şi ale apusului, ca să ia înapoi capiştile pe care în vremea marelui împărat Constantin le luaseră creştinii de la elini şi le sfinţiseră ca biserici ale lor. Pe acestea voia iarăşi să le facă capişti idoleşti şi să pună în ele jertfelnice, ca să se săvârşească necurate jertfe.

Acest spurcat împărat a ridicat iarăşi marea păgânătate elinească, care căzuse în vremea Sfântului împărat Constantin cel mare, iar pe creştini îi chinuia foarte rău, prigonind mult Biserica lui Hristos, chinuind şi ucigând pe credincioşi, jefuindu-le averile şi hulind cu cuvintele şi cu scrisorile sale numele lui Iisus Hristos.

Acel împărat fărădelege, scoţând din raclă oasele Sfântului prooroc Elisei şi moaştele Sfântului Ioan Botezătorul, afară de cinstitul lui cap şi de mâna cea dreaptă, care se aflau în Sevastia, care demult se numea Samaria şi, amestecân-du-le cu oasele oamenilor necredincioşi, le-a ars iar cenuşa lor a fost vânturată în văzduh. Însă creştinii au adunat cenuşa aceea şi oasele care rămăseseră din foc şi cu cinste le-au păzit. Iar sfântul cap al mergătorului-înainte în alt loc era acoperit de Dumnezeu, precum şi mâna lui cea dreaptă, care mai înainte fusese dusă de Sfântul apostol Luca în Antiohia şi de care se pomeneşte în a şaptea zi a lunii ianuarie.

Acest prea nelegiuit împărat Iulian, luând chipul cel săpat al Mântuitorului care era făcut în Paneada de femeia căreia îi curgea sânge şi prin atingerea de hainele lui Hristos se tămăduise şi care, fiind pus într-un cinstit loc al cetăţii sub care ierburile ce creşteau, tămăduiau neputinţele, pe acel chip al lui Hristos l-a surpat Iulian cel fărădelege şi, legându-l de picioare cu o funie, a poruncit să-l târască prin cetate până ce, zdrobindu-se câte puţin, s-a sfărâmat cu totul şi numai capul, apucându-l unul dintre credincioşi, cu evlavie l-a păstrat. În acelaşi loc păgânul împărat a poruncit să fie pus chipul său, dar pe care l-au lovit fulgerele şi l-a sfărâmat de sus un trăsnet. Apoi, nelegiuitul a adunat oaste mare şi a vrut să meargă împotriva perşilor. Ducându-se în Antiohia, prigonea după obiceiul său Biserica lui Hristos, ucigându-i pe credincioşi.

Şi i-au adus doi preoţi din Antiohia şi anume: pe Evghenie şi pe Macarie, iscusiţi în toate Scripturile. Cu aceia se întreba mult Iulian pentru zeii săi, din scripturi eleneşti, dar n-a putut birui gurile celor de Dumnezeu grăitori, cărora le era dată înţelepciunea, căreia nu a putut să i se împotrivească, nici să răspundă cel ce li se împotrivea, ci mai ales biruindu-se de dânşii, s-a ruşinat şi de păgânătate s-a mustrat. Apoi, nesuferind ruşinea, a poruncit ca sfinţii să fie dezbrăcaţi şi să fie bătuţi fără cruţare. Şi i-au dat lui Evghenie cinci sute de lovituri, iar lui Macarie şi mai multe.

Fiind sfinţii chinuiţi fără de milă, s-a întâmplat atunci că acolo era marele Artemie, ostaşul cel vechi şi cinstitul stăpân, precum şi Augustalie, cel rânduit peste părţile Egiptului de împăratul Constanţie, care auzind că împărăteşte Iulian şi merge la război contra perşilor, luase scrisori prin care se poruncea la toată oastea să meargă

în Antiohia, a venit după porunca lui cu oştenii săi şi i-a adus cuviincioasa cinste cu daruri. Şi stătea de faţă înaintea împăratului în vremea când Sfinţii mărturisitori Evghenie şi Macarie erau chinuiţi.

Privind la chinurile sfinţilor şi auzind cum era hulit Iisus Hristos de gura împăratului urâtor de Dumnezeu, s-a umplut de mânie şi, apropiindu-se de împărat, i-a zis: ***"Pentru ce, o, împărate, chinuieşti fără omenie pe bărbaţii cei nevinovaţi şi sfinţii lui Dumnezeu şi îi sileşti să se depărteze de la dreapta credinţă? Să ştii că şi tu de aceeaşi fire eşti, pentru că, deşi Dumnezeu te-a rânduit împărat, însă de asemenea eşti om pătimaş şi socotesc că începătorul răutăţii, diavolul, precum asupra lui Iov a cerut de la Dumnezeu să-i aducă ispite, aşa şi pe tine te-a ales şi te-a adus pe capul nostru, ca prin tine să piară griul lui Hristos şi să semene neghinele sale. Dar deşarte îi sunt izvodirile şi neputincioasă este tăria lui, pentru că de când a venit Hristos şi s-a înfipt crucea şi S-a înălţat pe dânsa Domnul, a căzut mândria diavolilor şi s-a călcat tăria lor. Deci, nu te înşela, împărate, nici te da de bunăvoie diavolilor, prigonind neamul creştinesc cel de Dumnezeu păzit, căci să ştii că tăria şi puterea lui Hristos sunt nebiruite şi de nesurpat".***

Iulian, auzind acestea, s-a aprins ca focul de mânie şi cu mare glas a strigat: "Cine şi de unde este acest necredincios care a grăit asupra noastră cu îndrăzneală şi a venit chiar de faţă să ne vorbească pe noi de rău?"

Iar cei ce stăteau de faţă au răspuns: "Ducele Alexandriei este, stăpâne!"

Atunci împăratul a zis: "Oare urâtul Artemie este acesta, care a dat morţii pe fratele meu Gal?"

Au răspuns cei ce stăteau de faţă: "Aşa puternice împărat, acela este".

Iar împăratul a zis: "Sunt dator a da mulţumită nemuritorilor zei şi mai ales lui Apolon celui din Dafne, că mi l-a dat în mâini pe acest vrăjmaş, care a venit şi s-a arătat singur. Deci, prea necuratul să fie dezbrăcat de boierie, să i se ia brâul şi să primească pedeapsă chiar acum pentru îndrăzneala sa cea fără de ruşine, iar dimineaţă, vrând zeii, voi aduce asupra lui judecată pentru uciderea fratelui meu şi voi răzbuna asupra lui sângele cel nevinovat; şi nu cu un chin îl voi pierde pe dânsul, ci cu nenumărate, pentru că a vărsat nu sânge de om prost, ci împă-rătesc".

Zicând acestea împăratul către poporul elinesc ce stătea de faţă, îndată au luat cei înarmaţi pe Artemie şi, luându-i brâul cel de boierie şi dezbrăcându-l de haine, l-au

lăsat să stea gol. Apoi l-au dat pe sfânt în mâinile chinuitorilor care i-au legat mâinile şi picioarele, l-au întins pe pământ şi l-au bătut cu vine de bou pe spate şi pe pântece. S-au schimbat pentru dânsul patru rânduri de chinuitori, doi câte doi, şi puteai să vezi răbdare străină la dânsul, nu omenească, căci s-a arătat atât de viteaz, încât nu a scos nici un glas, nici nu a gemut, nici nu s-a mişcat cu trupul, nici altceva nu a arătat, cum fac alţi oameni când sunt bătuţi. Pământul se adăpa cu sângele lui, iar el răbda neschimbat, încât toţi, chiar şi necredinciosul Iulian, se mirau. Apoi a poruncit ca să înceteze bătaia şi să fie dus la temniţă.

Deci, l-au dus pe Sfântul Artemie împreună cu Sfinţii mucenici Evghenie şi Macarie; şi, mergând, purtătorii de chinuri cântau: "Cercatu-ne-ai pe noi, Dumnezeule, cu foc ne-ai lămurit pe noi, precum se lămureşte argintul, băgatu-ne-ai pe noi în curse, pus-ai necazuri pe umărul nostru, ridicat-ai oameni pe capetele noastre. Deci ne-a rămas nouă să trecem prin foc şi prin apă, ca întru răcorire să ne scoţi pe noi".

Sfârşind cântarea, zicea către sine Artemie: "Artemie, iată rănile lui Hristos pe trupul tău sunt însemnate, deci a rămas numai sufletul tău să-l dai pentru Hri-stos, împreună cu celălalt sânge al tău".

Aducându-şi aminte de cuvântul cel proorocesc ce zice: "Spatele Mele le-am dat spre răni şi fălcile Mele sub pălmuiri". Dar cu cât mai mult am răbdat decât stăpânul meu, eu, nevrednicul? El peste tot trupul a fost zdrobit de bătăi şi de la picioare şi până la cap nu era nimic întreg în El. Capul înţepat cu spini, mâinile şi picioarele pe cruce, pentru păcatul meu, dar El nu a cunoscut păcat, nici nu a făcut vicleşug cu gura Lui. O! cât de multe şi de mari sunt pătimirile Stăpânului meu! Şi cât de departe de răbdarea şi de nerăutatea Lui sunt eu, ticălosul! Însă mă bucur şi mă veselesc, luminându-mă cu patimile Stăpânului meu, care îmi uşurează durerile mele. Mulţumescu-ţi Ţie, Stăpâne, pentru că m-ai încununat cu ale Tale patimi. Deci săvârşeşte, rogu-mă, alergarea mea întru mărturisirea Ta, să nu mă arăţi pe mine nevrednic de această începere mucenicească, că eu m-am aruncat spre ale Tale îndurări, Preabunule Doamne, iubitorule de oameni".

Astfel vorbind sfântul către sine, a ajuns la temniţă şi în ea a petrecut toată noaptea, lăudând pe Dumnezeu împreună cu Sfinţii Evghenie şi Macarie.

Făcându-se ziuă, călcătorii de lege au poruncit ca mucenicii iarăşi să stea la ju-decată. Şi, neîntrebându-i nimic, i-au despărţit pe ei: pe Artemie l-au lăsat acolo, iar pe Evghenie şi pe Macarie i-au trimis în surghiun în Oasim, în Arabia. Ţinutul

acela era vătămător, cu vânturi aducătoare de stricăciuni, încât nimeni din cei ce mergeau acolo nu puteau să petreacă un an, pentru că îndată cădeau în boală foarte cumplită şi mureau. Acolo fiind trimişi Sfinţii Evghenie şi Macarie, după câtva vreme au dobândit fericitul sfârşit.

Iar Sfântul Artemie mai multe pătimiri a răbdat. Căci mai întâi călcătorul de lege, ca un lup, a luat îmbrăcăminte de oaie şi cu blândeţe a început a grăi către Artemie, şi ca şi cum durându-l şi fiindu-i jale de el, i-a zis: "Prin îndrăzneala ta fără de socoteală m-ai silit pe mine, Artemie, ca să-ţi necinstesc bătrâneţile tale şi să-ţi vatăm sănătatea, de care lucru şi mie îmi este jale. Deci, rogu-mă ţie, apropie-te şi jertfeşte zeilor şi mai ales lui Apolon cel din Dafne, prea iubitului şi minunatului meu zeu, care lucru dacă îl vei face, vărsarea sângelui fratelui meu o voi ierta ţie şi cu dregătorie mare şi mai slăvită te voi cinsti pe tine, pentru că te voi pune arhiereu marilor zei şi patriarhul preoţilor din toată lumea. Tată al meu te voi numi şi vei fi al doilea după mine, în toată împărăţia mea. Apoi ştii şi singur, o, Artemie, că fratele meu, Gal, fără de vină a fost ucis de Constanţie, din zavistie, pentru că neamul nostru mai mult se cădea să împărăţească decât al lui Constantin, că tatăl meu, Constanţie, s-a născut moşului meu, Constans, din fiica lui Maximiliam, iar Constantin îi era lui fiu din Elena, care era o femeie de neam prost. Moşul meu atunci încă nu era Cezar, când a născut din Elena pe Constantin, iar pe tatăl meu l-a născut fiind la împărăţie. Dar Constantin, cu furia năravului, a răpit împărăţia şi sângele casei sale l-a vărsat. A râvnit şi Constanţie, fiul lui Constantin, tatălui său şi a ucis pe tatăl meu şi pe fraţii lui şi pe fratele meu Gal nu de mult l-a ucis şi pe mine era să mă ucidă, de nu m-ar fi mântuit din mâinile lui zeii, spre care eu nădăjduind, m-am lepădat de creştinătate şi la viaţa elinească m-am întors, ştiind bine că credinţa romană şi elinească este mai veche; iar credinţa creştinească de curând s-a arătat, pe care Constantin ca un prost şi neînţelept a primit-o, lepădând legile romane cele vechi şi bune. Pentru aceea şi zeii l-au urât ca pe un necurat şi nevrednic de credinţa lor şi plin de sânge, căci pe fiul său, Crisp, bunul bărbat, l-a ucis în zadar, şi nici pe Fausta, femeia sa, n-a cruţat-o, care întru nimic nu era vinovată. Deci pentru aceste necuvincioase lucruri, zeii, urându-l, l-au gonit pe el, seminţia lui cea necurată şi neamul său cel spurcat dintre oameni l-a pierdut. Oare nu grăiesc eu adevărul, Artemie? Tu eşti om bătrân şi înţelept, oare nu sunt toate acestea aşa? Deci, să cunoşti adevărul şi să fii al nostru, căci voi să te am pe tine prieten şi părtaş al împărăţiei".

Aceste toate auzindu-le Sfântul Artemie, tăcând puţin, a început a grăi: ***"Mai întâi pentru fratele tău îţi răspund, împărate, precum că eu nevinovat sunt de moartea lui, nici n-am greşit cândva către dânsul cu ceva, nici cu lucrul, nici cu cuvântul; chiar şi de mii de ori de te-ai osteni cercetând aceasta, nu mă vei afla***

vinovat de moartea sa, pentru că îl ştiam pe el că este adevărat creştin şi dreptcredincios şi supus Legii lui Hristos. Deci să ştie cerul şi pământul, toată ceata sfinţilor îngeri şi Domnul meu Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc, că sunt nevinovat de înjunghierea şi de moartea fratelui tău, nici nu m-am învoit cu ucigaşii, nici nu am fost cu împăratul Constanţie întru acea vreme când a făcut sfat despre fratele tău, ci am petrecut în Egipt până în acest an. Iar dacă îmi porunceşti să mă lepăd de Hristos, Mântuitorul meu, la aceasta îţi răspund cu cuvintele celor trei tineri din vremea lui Nabucodonosor.

Spre ştirea ta să fie, împărate, că idolilor tăi nu voi sluji şi chipului celui de aur al iubitorului tău Apolon niciodată nu mă voi închina. Pe fericitul Constantin şi neamul lui l-ai defăimat numindu-l vrăjmaş al idolilor, nebun şi plin de sângele lui. Aceasta îţi răspund pentru dânsul: tatăl tău şi fraţii tăi au început înainte asupra lui cu nedreptatea, dându-i otravă aducătoare de moarte, pentru care lucru au fost ucişi de fiul lui. Apoi îl acuzi cum că a ucis pe fiul său, Crisp, şi pe femeia sa, Fausta; dar el a ucis pe Crisp din neştiinţă, căci ca un om a crezut nedreptatea, iar cum că a ucis pe Fausta, femeia sa, acest lucru bine şi cu dreptate l-a făcut. Dacă nu ştii pricina uciderii aceleia, să-ţi spun eu: Fausta, femeia lui, văzând pe Crisp, fiul lui cel născut din Minerva, femeia lui cea dintâi, că era foarte frumos, s-a rănit cu patimă spre el şi ca altădată femeia lui Tezeu, care rănindu-se de frumuseţea lui Ipolit, fiul bărbatului său, îl îndemnă la păcat; iar după ce frumosul tânăr nu a voit a săvârşi această fărădelege, Fedra, mâniindu-se, l-a clevetit pe el la tatăl său şi la bărbatul ei, cum că i-ar fi făcut ei silă. Astfel şi Fausta, poftind pe Crisp cel prea frumos, îl silea pe el spre o asemenea fărădelege. Iar el, fiind înţelept, nu a voit să întineze patul tatălui său, nici să o pârască înaintea tatălui, ci tăinuia aceasta, tăcând şi temându-se de înşelăciunea ei. Iar ea, necurata, nedobândindu-şi dorinţa, şi-a ridicat glasul ca Fedra cea desfrânată asupra lui Ipolit sau ca femeia cea desfrânată a lui Pentefri asupra lui Iosif din Egipt; aşa şi aceasta asupra lui Crisp a strigat, ca şi cum acest fiu al împăratului ar fi silit-o la păcat.

Deci împăratul, tată fiind, a pedepsit pe fiul său precum a voit, pentru că a crezut pe Fausta mincinoasa şi pătimaşa. Iar mai pe urmă, arătând Dumnezeu nevinovăţia lui Crisp şi văzând nedreptatea Faustei, după ce s-a înştiinţat împăratul de toate, atunci cu dreptate a judecat şi a condamnat pe Fausta la moarte, ca fiind vrednică de o asemenea pedeapsă.

Iar pentru credinţa lui Constantin, în ce chip a trecut de la idolii voştri cei mincinoşi la adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos, fiind chemat de Cel de sus, ascultă-mă pe mine, cel singur văzător al lucrului aceluia: când mergeam la

război împotriva lui Maxentie, cumplitul judecător şi nesăţiosul de sânge omenesc, într-o zi de amiază s-a arătat pe cer o cruce, strălucind mai mult decât razele soarelui şi o scrisoare cu stele în limba latină, care îi făgăduia lui biruinţa întru acel semn. Crucea aceea care se arătase pe cer am văzut-o noi toţi şi scrisoarea aceea am citit-o şi sunt până şi acum în oaste mulţi din ostaşii tăi bătrâni care ţin bine minte despre aceasta, spre care cu ochi luminaţi au privit. Încearcă, de vei voi, şi vei afla aşa precum îţi spun eu. Dar ce grăiesc? Pe Hristos L-au văzut proorocii mai înainte cu sute de ani, precum tu singur ştii bine. Şi multe sunt mărturiile pentru venirea Lui şi de la zeii voştri multe proorociri sunt pentru Hristos şi mai înainte grăirile şi scrierile sibilelor şi stihurile lui Virgiliu".

Sfântul spunea că de multe ori diavolii cei ce locuiesc în idoli, fiind siliţi de puterea lui Dumnezeu, au mărturisit chiar adevărul, că Hristos este adevăratul Dumnezeu. Iar Iulian, nesuferind să asculte cuvintele cele adevărate ale lui Artemie, a poruncit ca să-l dezbrace pe mucenic şi cu ţepuşe înroşite în foc să-i strujească coastele, iar spatele să i-l strujească cu fier ascuţit. Artemie, ca şi cum nu ar fi simţit durerile, nu scotea nici un glas, nici nu gemea, arătându-se nebiruit în răbdare.

După acele munci împăratul l-a trimis în temniţă, poruncind ca sfântul să fie chinuit cu foamea şi cu setea. Apoi, Iulian s-a dus la locul Dafnelor ca să aducă jertfă zeului său Apolon, întrebându-l despre biruinţa asupra perşilor. Şi a zăbovit acolo mai multe zile, sacrificând necuratului Apolon multe dobitoace, în toate zilele, dar nu şi-a aflat dorinţa, pentru că diavolul care şedea în idolul Apolon şi dădea răspunsuri la oamenii care îl întrebau, a tăcut în acea vreme, de când în acel loc, la Dafne, fusese aduse moaştele Sfântului Vavila şi ale celor trei tineri care au pătimit împreună cu dânsul. Deci zeul nu a răspuns lui Iulian nimic.

Cercetând cu tot dinadinsul Iulian pentru care pricină a amuţit Apolon, zeul său şi înştiinţându-se că din cauza moaştelor lui Vavila, care zac nu departe de acolo, a poruncit îndată creştinilor să fie luate moaştele de acolo. După luarea acelor moaşte a căzut foc din cer asupra capiştei lui Apolon şi a ars-o pe ea cu idol cu tot.
Artemie, şezând în temniţă, a fost cercetat de Domnul şi de sfinţii lui îngeri. Pentru că, rugându-se, i s-a arătat Hristos***, zicându-i: "Artemie, îmbăr-bătează-te, căci Eu sunt cu tine, scoţându-te din toate chinurile şi gătindu-ţi ţie cununa slavei. Precum tu M-ai mărturisit pe Mine înaintea oamenilor pe pământ, aşa şi Eu te voi mărturisi înaintea Tatălui meu Cel din ceruri. Îndrăzneşte şi te bucură, căci cu Mine vei fi în împărăţia Mea".***

Mucenicul, auzind aceasta de la Domnul, îndată s-a tămăduit de răni, încât nici un semn nu se mai vedea pe sfântul lui trup, iar sufletul lui s-a umplut de dumnezeiască mângâiere şi petrecea, cântând şi binecuvântând pe Dumnezeu.

De când a fost aruncat în temniţă nu a gustat nimic din mâncărurile cele pământeşti şi nici din băuturi, până la sfârşitul său, căci era hrănit de sus, pentru că prin mână îngerească i se trimetea hrană cerească, pâinea vieţii întărindu-l pe el. Şi întorcându-se Iulian de la jertfe cu ruşine a pus pricină arderii lui Apolon asupra creştinilor, zicând că noaptea l-au ars creştinii. Deci, luând de la creştini sfintele biserici, le-a făcut capişti idoleşti şi multe răutăţi făcea creştinilor.

Scoţând pe Artemie din temniţă a zis către dânsul: "Ştiu că ai auzit ce s-a făcut în Dafne, că necuraţii creştini au ars capiştea marelui zeu Apolon şi au pierdut pe idolul lui cel minunat. Dar nu se vor bucura de aceasta nelegiuiţii, nici nu vor râde de noi, căci eu le voi răsplăti lor pentru această izbândă de şaptezeci de ori câte şapte, precum zic cuvintele voastre".

Iar Sfântul Artemie a răspuns: "Am auzit că mânie de Dumnezeu slobozită şi foc din cer pogorându-se a mistuit pe zeul tău şi capiştea lui a ars-o. Deci, dacă Apolon al tău ar fi fost Dumnezeu, de ce nu s-a izbăvit pe sine din foc?"

Iar împăratul a zis: "Şi tu râzi, ticălosule, şi te bucuri de arderea lui Apolon?"

A răspuns Artemie: "Eu râd de nebunia voastră, că voi slujiţi unui zeu ca acesta, care n-a putut singur pe sine să se izbăvească din foc, deci cum vă va izbăvi pe voi din focul cel veşnic? Mă mângâi de căderea lui şi mă bucur de toate aceste, pe care Hristos al meu cu minuni le lucrează. Iar cu ceea ce tu te lauzi asupra creştinilor celor nevinovaţi, care nici un rău nu ţi-au făcut, ca adică să le răsplăteşti de şaptezeci de ori câte şapte, acea răsplată asupra ta o vei vedea, când focul cel nestins te va apuca pe tine şi veşnica muncă, care degrabă îţi va veni ţie. Pentru că, iată, pierzarea ta este aproape şi nu după multă vreme pomenirea ta cu sunet va pieri".

Iar chinuitorul, mâniindu-se, a poruncit tăietorilor de piatră ca să despice o piatră foarte mare şi, despicată fiind piatra, a poruncit ca sfântul să fie pus pe o parte de piatră în mijloc, iar partea cea de deasupra, ridicând-o sus, s-o lase peste sfânt. Făcându-se aceasta, tot trupul sfântului mucenic a fost acoperit de piatra cea căzută peste dânsul şi aşa l-a tescuit încât toate oasele lui au fost zdrobite, iar şi măruntaiele lui au fost sfărâmate şi toate încheieturile lui şi luminile ochilor au sărit din locurile lor.

Puteai să vezi o minune mare că în atâta tescuire sufletul a rămas viu, între acele două pietre, şi chemă pe Dumnezeu, ajutătorul său, grăind cuvintele lui David: "Pe piatră m-ai înălţat, povăţuitu-m-ai, că te-ai făcut nădejdea mea, turn de tărie de către faţa vrăjmaşului; ai pus pe piatră picioarele mele şi ai îndreptat paşii mei, deci primeşte, Unule născut, duhul meu, ştiind strâmtoarea mea, şi să nu mă laşi în mâinile vrăjmaşilor".

O zi şi o noapte a petrecut sfântul între acele două pietre. După aceea, Iulian a poruncit ca să fie ridicată piatra, socotind că sfântul a murit: şi, iată, sfântul mai presus de fire s-a aflat viu şi, sculându-se, umbla. Şi le era tuturor groază a-l vedea, pentru că era strâns ca o scândură, având oasele zdrobite şi toate măruntaiele dinlăuntru căzute, faţa îi era turtită şi ochii căzuţi, însă sufletul se ţinea încă într-însul şi cu picioarele putea să umble şi cu limba bine grăia.

Judecătorul, văzând o minune ca aceasta, s-a înspăimântat şi a zis către cei care erau acolo: "Oare om este acesta sau nălucire? Oare nu ne-a fermecat ochii noştri vrăjitorul acesta? Că această vedere este înfricoşată şi covârşeşte firea omenească. Cine se aştepta ca să rămână el viu când şi cele dinlăuntrul lui fiind căzute şi toate alcătuirile sfărâmate şi slăbănogite, se mişcă, umblă şi grăieşte? Dar zeii noştri, spre înţelepţirea multor oameni, l-a păzit pe el viu, ca pe cel ce nu voia ca să se închine stăpânirii lor şi aceasta să fie nălucire de spaimă celor ce privesc la dânsul".

Şi a zis către mucenic: "Iată acum, ticălosule, te-ai lipsit de ochi şi cu toate mădularele eşti netrebnic, deci ce nădejde îţi mai rămâne ţie către Acela spre care în deşert ai nădăjduit? De aceea, cere milă de la zeii cei milostivi, ca să te miluiască pe tine şi măcar muncilor celor din iad să nu te dea pe tine".

Iar mucenicul lui Hristos, auzind de munci, a râs şi a zis către împărat: "Oare zeii tăi mă vor scăpa pe mine de munci? Ei singuri nu pot să scape de muncile lor cu care şi tu, dându-te focului celui nesfârşit, în veci te vei munci, că te-ai lepădat de Fiul lui Dumnezeu şi sângele Lui cel sfânt ce s-a vărsat pentru noi l-ai călcat şi darul Duhului Sfânt l-ai batjocorit supunându-te idolilor celor pierzători. Iar eu, pentru această puţină durere care s-a adus de către tine asupra mea, nădăjduiesc de la Domnul meu, pentru care pătimesc, să am odihnă veşnică în cămara Lui cea cerească".

Iulian, auzind acestea, i-a răspuns lui aşa: "Pe Artemie cel ce a hulit pe zei şi a călcat legile romane şi ale noastre şi s-a mărturisit pe sine creştin, în loc de roman

şi în loc de voievod s-a numit Augustalie, l-am dat judecăţii celei desăvârşite a morţii şi poruncim să se taie spurcatul lui cap cu sabia".

Un răspuns că acesta auzind sfântul, a fost dus la locul de ucidere, dorind să se dezlege de trup şi cu Hristos să vieţuiască. Mergând la locul unde avea să fie tăiat, a cerut vreme de rugăciune şi întorcându-se spre răsărit şi-a plecat genunchii de trei ori şi, rugându-se destul, a auzit un glas din ceruri, zicându-i: "Intră cu sfinţii, ca să-ţi iei răsplătirea cea gătită ţie". Apoi îndată şi-a plecat sub sabie capul pe care l-a tăiat unul din ostaşi, în ziua douăzecea a lunii octombrie.

Ziua în care s-a săvârşit muceniceasca sfântului nevoinţă a fost într-o vineri, iar cinstitul şi sfântul lui trup a fost cerut de la judecători de o femeie, pe nume Arista, diaconiţă a bisericii Antiohiei. Aceasta, ungându-l cu arome de mare preţ, l-a pus într-o raclă şi l-a trimis la Constantinopol, unde l-a îngropat cu cinste.

Multe şi negrăite minuni se făceau la moaştele lui şi mulţi neputincioşi se vindecau, vindecări pe care şi acum le dă Sfântul Artemie tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dânsul.

După sfârşitul lui s-a împlinit degrabă proorocia pe care a făcut-o pentru moartea lui Iulian, zicându-i în faţă: "Pierzarea ta aproape este şi nu după multă vreme va pieri pomenirea ta cu sunet".

Iulian, ucigând pe Sfântul Artemie, a plecat cu ostaşii săi din Antiohia şi a mers în pământul Persiei. Când a ajuns la cetatea Ctesifont, s-a întâlnit cu dânsul un pers, bărbat bătrân şi cinstit şi cu foarte bună înţelegere; acela s-a făgăduit lui Iulian ca să-i dea fără de osteneală împărăţia persană. Şi s-a făcut nelegiuitul împărat şi la toată oastea lui călăuză în părţile Persiei, dar nu spre binele răului băutor de sânge, căci persul acela l-a amăgit pe el şi, păcălindu-i că îi duce pe căi drepte şi bune, a băgat pe călcătorul de lege în pustiul Carmaniului, în locuri neumblate şi în prăpăstii fără de apă şi pustii, unde pe toţi ostaşii cu foamea şi cu setea chinuindu-i şi caii şi cămilele lor omorându-le, a spus că de voie a făcut aceasta şi intenţionat l-a dus pe el în nişte locuri ca acestea, pustii şi înfricoşătoare, ca să slăbească puterea lor. "Pentru aceasta, zicea, am făcut-o, ca să nu văd patria mea prădată de vrăjmaşi, că mai bine îmi este mie aici în mâinile voastre, decât patria mea să piară prin voi". Şi îndată ostaşii l-au tăiat în bucăţi pe persul acela.

Apoi, rătăcind mult prin pustie, grecii şi romanii au căzut în oastea persană şi, făcând război, mulţi din partea lui Iulian au căzut răniţi. Atunci a sosit şi asupra lui Iulian dumnezeiasca izbăvire, căci de sus, cu nevăzută mână şi cu nevăzută armă a

fost rănit în coaste, până în cele dinlăuntrul ale lui. Apoi a suspinat greu şi a răcnit şi, luând cu mâna din sângele lui, l-a aruncat în sus, în văzduh şi a zis: "Ai biruit, Hristoase! Satură-te, Galileene!". Şi cu o moarte cumplită ca aceasta sufletul său cel vrăjmaş şi necurat l-a părăsit şi a pierit cu sunet, după proorocia Sfântului Artemie.

Iar oastea, după sfârşitul lui Iulian, a pus împărat pe Iovian care, fiind creştin şi făcând pace cu perşii, s-a întors înapoi. Şi acum Iulian se munceşte în iad cu Iuda, iar Artemie se veseleşte cu sfinţii în ceruri, stând înaintea lui Dumnezeu, Unul în Treime, Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, căruia I se cuvine slavă în veci. Amin.